

Orbán Viktor előadása

a XXXI. Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diáktáborban

2022. július 23., Tusnádfürdő (Băile Tușnad)

Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Örülök, hogy látom Önöket. Németh Zsolt azzal kért fel engem, azzal a figyelmeztetéssel hozott ide ma délelőtt, hogy pontosan fele olyan hosszan beszéljek, mint szerettem volna. A „fele” jó szó a magyarban. Egyszer a pápát is megkérdezték, hogy mennyien dolgoznak a Vatikánban, mire ő azt mondta, hogy a „fele”. Nos, igyekszem összefogottan előadni a mondandómat. Nem lesz könnyű végighallgatni, mert sok mondandóm van, és úgy látom, hogy meleg lesz. De hát egészséges bárány bírja a bundáját, és végül is legutóbb 2019-ben találkoztunk, annak most már három éve. Jó, hogy újra együtt lehetünk, szabadon, barátokkal, kiülhetünk a teraszra, és megihatjuk a fröccsünket. Jó okunk van, hogy Fidesz-fröccsöt igyunk, az kétharmad-egyharmad, és ebből is látszik, hogy van, ami örök.

Amióta utoljára találkoztunk legutóbb, a világ nagyot fordult. 2019-ben egy rendkívül optimista és bizakodó tábornak lehettünk a résztvevői. Azonban az az évtized, amelyik most megnyílt előttünk, jól láthatóan a veszélyek, a bizonytalanság és a háborúk évtizede lesz, amint azt az itteni jelenetek is jól példázzák. Csak olyan udvariasan, mint a budapesti rendőrök a hidakon a narkósokkal. Szóval a veszélyek korába lépünk, és korábban megrendíthetetlennek hitt tartóoszlopai repedeznek a nyugati civilizációnak. Három ilyen megrendülést idézek ide. Korábban azt gondoltuk, hogy a tudomány védőburkában élünk – erre kaptunk egy Covidot. Azt gondoltuk, hogy Európában nem lehet újra háború – Magyarország szomszédságában háború van. És azt gondoltuk, hogy a hidegháború többé nem térhet vissza, márpedig a világ számos vezetője éppen azon dolgozik, hogy újra blokkvilágba szervezze az életünket.

Mivel ezek olyan fejlemények, amelyekről 2019-ben egyáltalán nem tettem említést, arra tanítanak bennünket, hogy legyünk szerények, mert az előrelátó képességünknek komoly korlátai vannak. Ez a jövőről megszólalót is erre inti. 2019-ben nem beszéltem sem világháborúról, sem európai háborúról, sem újabb kétharmados győzelemről, sem a német baloldal visszatéréséről, és arról sem, hogy oda-vissza fogjuk verni az angolokat, otthon 0-4-re. Tehát ha a jövőt kutatod, a legfontosabb tanács a szerénység és az alázat. Nem veheted el a Történelem Urának kenyerét. Kérem, hogy így fogadják azt, amit most mondani fogok. Messziről indulok, mielőtt megérkeznék ide, Székelyföldre.

Kedves Barátaim!

Ami leginkább szemet szúr, ha figyeled a világot, az, hogy az adatok tükrében a világ egyre jobb helynek tűnik, miközben mi ennek az ellenkezőjét érezzük. A várható élettartam elérte a 70 évet, Európában a 80 évet. A gyerekhalandóság harminc év alatt a harmadára csökkent, a világon az alultápláltság, amely 1950-ben még 50 százalékos volt, ma 15 százalékos. A szegénységben élők aránya, amely 1950-ben a világon 70 százalékos volt, 2020-ban már csak 15 százalék. A világon az írástudók aránya 90 százalékra nőtt, a heti munkaórák száma, amely 1950-ben még heti 52 óra volt, ma 40 óra, a szabadidő pedig 30 órától 40 órára nőtt. A sort hosszan folytathatnám, de az általános hangulat mégis az, hogy a világ egyre rosszabb hely. A hírek, a hírek tónusa egyre sötétebb, és van valamilyen világvégevárás, amelynek az ereje nő. Az a kérdés, hogy lehetséges lenne-e, hogy emberek milliói egyszerűen félreértik, hogy mi történik velük. Az a megfajlásom erre a jelenségre, hogy rosszkedvünk tele egy alapve-

tően nyugati életérzés, ami abból fakad, hogy a nyugati civilizációnak az ereje, a teljesítménye, tekintélye és cselekvőképessége fogyóban. Erre a zapednyikok, tehát a született nyugatosok legyinteni szoktak, mondván, hogy ez uncsi, már Spengler is megírta, hogy a Nyugat hanyatlik, és még mindig itt van, sőt nem Keletre, hanem Nyugatra szoktuk küldeni a gyerekeinket, ha tehetjük, egyetemre. Nincs itt tehát nagy baj. De a valóság az, hogy amikor száz évvel ezelőtt a Nyugat hanyatlásáról beszéltek, akkor szellemi és demográfiai visszaszorulásról beszéltek; amit azonban ma látunk, az a nyugati világ anyagi és hatalmi visszaszorulása. Erről kell néhány szót szólnom, hogy pontosan értsük a helyzetet, amiben vagyunk.

Fontos, hogy megértsük, hogy a többi civilizáció is modernizálódott, korszerűsödött. A kínai, az indiai, az oroszot nevezük ortodoxnak, sőt maga az iszlám is. Most azt látjuk, hogy a rivális civilizációk átvették a nyugati technológiát, és a nyugati pénzügyi rendszert is kitanulták, de a nyugati értékeket nem vették át, sőt eszük ágában sincs átvenni. A Nyugat ennek ellenére a saját értékeit akarja terjeszteni, amit a többiek megaláznak éreznek, amit mi megértünk, időnként még mi is annak érezzük. Földézem Szijjártó Péter külügyminiszter urunk kalandját 2014 környékéről, az előző amerikai adminisztráció idejéből, amikor az idelátogató amerikai kormánytisztviselő hanyagul elé lökött egy lapot, és csak annyit mondott, hogy ezeken a pontokon kell módosítani a magyar alkotmányt, és akkor ismét lesz barátság. Szóval mi értjük ezt a világ többi részéről kiinduló ellenállást a nyugati értékterjesztéssel, demokráciaexporttal szemben. Sőt, az a gyanúm, hogy a világ többi része rájött arra, hogy éppen azért kell modernizálnia, mert csak így tud ellenállni a tőle idegen, nyugati értékek exportjának. A legfájdalmasabb ebben a tévesztésben, ebben a hatalmi és anyagi tévesztésben, hogy mi, vagyis a Nyugat elvesztettük az energiahordozók feletti ellenőrzést. 1900-ban a kőolaj, a földgáz és a kőszén 90 százalékát az Egyesült Államok és Európa tartotta kézben. Ez 1950-re leesett 75 százalékra, ma pedig a következő a helyzet: az USA és Európa együtt – az USA 25-öt, mi 10-et, tehát – 35 százalékot tartunk kézben, az oroszok 20-at, a Közel-Kelet pedig 30-at. És ugyanez a helyzet a nyersanyagok tekintetében is. Az 1900-as évek

elején az USA, a britek meg a németek tartották kézben a modern iparhoz szükséges nyersanyag tekintélyes részét, a II. világháború után beléptek a szovjetek, ma pedig azt látjuk, hogy ezeket a nyersanyagokat Ausztrália, Brazília és Kína birtokolja úgy, hogy az afrikai teljes nyersanyagexport 50 százaléka Kínába megy. De a jövőt fürkészve sem néz ki valami jól, amit látunk, mert a ritka-földfémek, amelyek a modern technológiára építő ipar alapanyagát adják, eloszlása 1980-ban még úgy nézett ki, hogy az USA meg a Szovjetunió uralta ennek nagy részét, ma pedig a kínaiak ötször többet termelnek ki, mint az USA, és hatvanszor annyit, mint az oroszok. Ez azt jelenti, hogy a Nyugat elveszíti az anyagcsatát. Abból kell kiindulnunk, ha a világ helyzetét akarjuk, ha a nyugati ember helyzetét akarjuk megérteni a világban, hogy a világ energiahordozóinak és erőforrásainak nagy része a nyugati civilizáción kívül esik. Ezek a kökemény tények.

A mi helyzetünk, Európa helyzete ezen belül különösen, duplán nehéz. Ennek az az oka, hogy az Egyesült Államoknak olyan stratégiája van, amilyen. 2013 egy olyan évszám, amit senki sem jegyzett meg, és nem írt fel sehova, pedig az volt az az év, amikor az amerikaiak a nyersanyag- és energiakitermelés új technológiáit indították meg. Az egyszerűség kedvéért nevezük ezt repeszteses energiakinyerési módszernek, és rögtön meg is hirdettek egy új amerikai biztonságpolitikai doktrínát. Ebből idézek én, ez így hangzik: „Ez az új technológia” – mondják – „erősebb pozíciót jelent a nemzetközi biztonság terén, célkitűzéseink követésében és megvalósításában”. Vagyis az amerikaiak nem rejtették véka alá, hogy külpolitikai fegyverként fogják használni az energiát. Az, hogy másokat szoktak ezzel vádolni, ne téveszsen meg bennünket. Ebből pedig az következik, hogy az amerikaiak egy bátrabb szankciós politikát alkalmaznak, ezt látjuk a mostani orosz-ukrán háború árnyékában, és nekiálltak, hogy erőteljesen ösztönözzék a szövetségeseiket – ezek volnánk mi – az USA-ból érkező szállítmányok megvásárlásának irányában. És ez működik, az amerikaiak képesek érvényt szerezni az akaratuknak, mert ők nem függenek más energiájától. Képesek ellenséges nyomásgyakorlásra, mert a szankciós politikához szükséges pénzügyi hálozatokat – az egyszerűség kedvéért nevezük

SWIFT-rendszernek – ők uralják, és baráti nyomásgyakorlásra is képesek, vagyis rá tudják venni a szövetségeseiket, hogy tőlük vásároljanak. Először ez a politika gyengébb módon mutatkozott meg. Amikor Trump elnök ellátogatott először Lengyelországba, akkor még csak arról beszélt, hogy „free gas”. Tehát, hogy szabad gázt kell vásárolni. A szankciós politika csak most, 2022-ben egészítette ki ezt az amerikai stratégiát. Így állunk most, és nem lepne meg, hogyha hamarosan az urániumot, az atomenergiát is bevonnák ebbe a körbe. Az európaiak válaszoltak erre, mi, európaiak válaszoltunk erre a dologra: nem akartuk magunkat függőségbe hozni az amerikaiaktól. Nem szép, de szokták mondani maguk között az európai politikusok, hogy jenkit fogtunk, de nem ereszt. Nem nagyon akarták ezt az állapotot fenntartani, ezért ameddig lehet, megpróbálták megvédeni a német–orosz energiatengelyt, vagyis hogy energiát Oroszországból is tudjunk behozni Európába. Ezt éppen most veri szét a nemzetközi politika. Ezek után adtunk egy újabb választ a németek vezetésével: álljunk át megújuló energiaforrásokra, de ez eddig nem működik, mert a technika drága, következésképpen az ebből származó energia is az. Ráadásul az átállás erre az új, modern technológiára magától nem megy, csak felső nyomásra. Ezt a felső nyomást pedig Brüsszel bizottsága fejt ki a tagállamokra akkor is, ha egyébként az súlyosan sérti a tagállami érdekeket.

Zárójelet nyitok, hogy az európai értékekről is ejthessek pár szót. Itt van például az Európai Unió bizottságának legújabb javaslata, ami azt mondja, hogy mindenkinek csökkentenie kell kötelezően 15 százalékkal a gázfogyasztását. Nem látom, hogy hogy kényszerítik ki, bár erre van német know how – régebről, úgy értem. És ráadásul, hogyha ez sem vezetne eredményre, és valakinek nincs elég gáza, akkor elveszik azoktól, akiknek van. Tehát az Európai Bizottság nem azt csinálja, hogy fölszólítja a németeket, hogy ne kapcsolják le az utolsó két-három még működő atomerőművüket, mert az olcsó energiát termel, hanem hagyja, hogy azt lezárják, és ha elfogy az energia, akkor majd tőlünk, akiknek van, mert betároltuk, fogják elvenni valamilyen módszerrel a gázt. Ezt magyarul einstandnak nevezik, ahogy A Pál utcai fiúkból ezt megtanultuk. Erre készülhetünk.

Summa summarum, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azt akarom mondani, hogy a világgal kapcsolatos negatív érzések abból fakadnak Nyugaton, hogy a gazdaság fejlődéséhez szükséges döntő energia és nyersanyag nincs többé a Nyugat kezében. Ami a kezében van, az a katonai erő és a tőke. A kérdés az, hogy mire lehet menni ezzel a mostani körülmények közepette.

Ezek után engedjék meg, hogy rólunk, magyarokról ejtsek szót. Milyen kérdésekre, milyen sorrendben és milyen eszközökkel kell ma válaszolnia Magyarországnak és a magyar nemzetnek? A kérdések, mint a dobostortának a lapjai, egymásra rétegződnek. A legfontosabb legalul, a könnyedebb és a legjobb falatok felül. Én ebben a sorrendben fogok most haladni.

Az első és legfontosabb kihívás, kedves Barátaim, továbbra is a népesedés, a demográfia. Az igazság az, hogy továbbra is jóval több a temetés, mint a keresztelő. S ha tetszik ez nekünk, ha nem, a világ népeit két csoportba lehet sorolni. Vannak azok, akik képesek saját maguk biológiai fenntartására. Mi a másik a csoportba tartozunk, azok közé, akik erre nem képesek, és a helyzetünk javult, de fordulat nincs, márpedig mindennek ez az alfája és az ómegája. Ha itt nem lesz fordulat, előbb-utóbb ellakják tőlünk Magyarországot, ellakják tőlünk a Kárpát-medencét.

A második kihívás a migráció. Hívhatjuk népességcserének vagy elárasztásnak is. Remek könyvet adtak ki a napokban Magyarországon, egy 1973-ban íródott francia könyvet, amely erről a kérdéstről szól, a „Szentek tábora” címet viseli. Mindenkinek ajánlom, ha meg akarjuk érteni azokat a lelki folyamatokat, amelyek a nyugatiak önmaguk megvédésének képtelensége mögött húzódnak meg magyarozatként. A migráció kettéválasztotta Európát. Azt is mondhatnám, hogy a Nyugat kettévált. Egyik fele egy olyan világ, ahol európai és Európán kívüli népek élnek együtt. Ezek az országok többé nem nemzetek. Ezek az országok nem mások, mint népek konglomerátumai. Azt is mondhatnám, hogy ez már nem a Nyugat, hanem a poszt-Nyugat, és 2050 körül be is következik – a matematika törvényeinek megfelelően – a végső demográfiai váltás: a kontinensnek azon a részén, a nagyvárosokban 50 százalék fölé emelkedik a nem európai

származású emberek aránya. És itt van Európa, illetve a Nyugat másik fele, ez Közép-Európa, ezek vagyunk mi. Azt is mondhatnám, hogyha nem lenne egy kicsit zavaros, hogy a Nyugat, mondjuk úgy, hogy szellemi értelemben Közép-Európába költözött. A Nyugat itt van, ott pedig már csak a poszt-Nyugat maradt. És Európa két fele között egy csata zajlik. Ugyan mi tettünk toleranciaajánlatot a poszt-nyugatiaknak, hogy hagyjuk békén egymást, mindenki maga döntessen arról, hogy kivel kíván élni, de ezt visszautasították, és továbbra is harcot folytatnak Közép-Európa ellen azzal a céllal, hogy olyanná tegyenek bennünket, mint amilyenek ők. Most az ehhez fűzött morális kommentárokat tegyük zárójelbe, végül is olyan szép délelőtt ez. Ugyan most kevesebb szó van a migrációról, de higgyék el, hogy semmi sem változott. Brüsszel a Soros-féle csapatokkal kiegészülve egész egyszerűen ránk akarja kényszeríteni a bevándorlókat. Bíróság elé is vittek bennünket a magyar határvédelmi rendszer miatt, és a bíróságnál el is ítélték bennünket. Csak erről számos okból most kevesebbszer beszélünk, de hát el vagyunk ítélve. Ha az ukrán menekültválság nem lenne, akkor ezt az ítéletet el is kezdték volna végrehajtani rajtunk, ami egy izgalmas kérdés, hogy hogyan is zajlik az majd. De mivel most kitört a háború, és Ukrajnából fogadjuk az érkezőket, ezt a kérdést most félretettük; de nem vették le a napirendről, hanem csak félretettük. Fontos, hogy mi értsük meg őket. Fontos, hogy megértsük, hogy ezek a derék emberek ott, Nyugaton, poszt-Nyugaton nem kelhetnek fel minden reggel úgy, és nem mérgezhetik meg a napjaikat, sőt az egész életüket azzal a gondolattal, hogy minden elveszett. Tehát mi nem akarjuk éjjel-nappal szembesíteni őket ezzel, mi csak azt kérjük, hogy ők ne akarják ránk kényszeríteni azt a sorsot, amit mi nem sorsnak, hanem végzetnek látunk egy nemzet számára. Csak ennyit kérünk, és nem többet.

Van itt egy ideológiai csel, amiről egy ilyen multietnikus környezetben érdemes beszélni és figyelni is rá. Az internacionalista baloldalnak van egy csele, egy ideológiai cselvetése: az az állítás, az az állításuk, hogy Európában eleve kevert fajú népek élnek. Ez egy történelmi és szemantikai szemfényvesztés, mert összekever különböző dolgokat. Ugyanis van az a világ,

ahol az európai népek összekeverednek az Európán kívül érkezőkkel. Na, az kevert fajú világ. És vagyunk mi, ahol Európán belül élő népek keverednek össze egymással: mozognak, munkát vállalnak, meg átköltöznek. Ezért például a Kárpát-medencében mi nem vagyunk kevert fajúak, hanem egész egyszerűen a saját európai otthonában élő népeknek vagyunk a keveréke. És amikor szerencsés a csillagállás és jó a széljárás, akkor ezek a népek ráadásul egy ilyen hungaro-pannon mártásban össze is olvadnak, egy sajátos, új európai kultúrát hozva létre. Ezért harcoltunk mindig. Egymással hajlandóak vagyunk keveredni, de nem akarunk kevert fajúvá válni, ezért harcoltunk Nándorfehérvárnál, ezért állítottuk meg a törököt Bécsnél, és ha jól gondolom, akkor ezért állították meg a franciák még a régi időkben Poitiers-nél az arabokat. Ma a helyzet az, hogy a folyamatosan Európa felé mozgó iszlám civilizáció belátta, hogy a Magyarországon keresztül vezető útvonal éppen a nándorfehérvári hagyományok miatt nem alkalmas arra, hogy azon keresztül küldje föl az embereit Európába. Ezért Poitiers-t játszották újra, nem kelet felől, hanem délről jönnek be. Onnan foglalják el, árasztják el a Nyugatot, és ez talán még nem nekünk, de a gyerekeinknek egy nagyon fontos feladatot hagy majd örökölni. Nemcsak délről, hanem majd nyugatról is védekeznünk kell, illetve eljön majd az idő, amikor onnan a hozzánk érkező keresztényeket valahogyan be kell fogadnunk, és be kell illesztenünk az életünkbe. Ilyen volt már, és akiket meg nem akarunk beengedni – Schengen ide, Schengen oda –, a nyugati határainknál majd meg kell állítani. De ez nem a mostani feladat, nem a mi életünk feladata. Nekünk csak az a dolgunk, hogy fölkészítsük a gyerekeinket arra, hogy képesek legyenek ezt megtenni. Ahogy Kövér László mondta egy interjúban: arra kell figyelniünk, hogy a jó idők ne hogy gyenge embereket neveljenek, amely gyenge emberek utána rossz időket hoznak majd a népünk fejére.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Demográfia, migráció és a következő réteg a gender, amit mi gyermekvédelmi törvénynek hívunk. Ne felejtsek el, erről is kevesebb szó esik most, mert a napilapok címlapját más foglalja

el, de ebben az ügyben is bíróság elé vitték bennünket, várjuk az ítéletet. Az egyetlen eredmény, amit itt elértünk, részben vagy talán egészében is Varga Judit miniszter asszonynak köszönhető. Az egész genderügyben főnálló nagy vitánkat sikerült elválasztanunk az európai uniós pénzről szóló vitától, s a két vita most külön pályán halad. Ugye, a mi pozíciónk itt is egyszerű, azt kérjük, ez egy újabb toleranciaajánlat, mi nem akarjuk megmondani, hogy ők hogy éljenek, csak azt kérjük, hogy ők fogadják el, hogy nálunk az apa férfi, az anya nő, a gyerekeinket pedig hagyják békén, és ezt fogadtassák el Soros György hadseregével is. Fontos lenne, hogy azt megértsék Nyugaton, hogy ez Magyarországon meg a világnak ezen a részén nem egy ideológiai kérdés, hanem egész egyszerűen az élet legfontosabb kérdése. Soha nem lesz ennek a nyugati – elnézést mindenkitől – bolondériának, ami ott zajlik, a világnak ezen a sarkán többsége. Egész egyszerűen ez a magyar embernek meg még néhány más nép fiainak nem megy be a haja alá. Vannak itt ezek a gendermicsodák: transznacionális meg transzgender, de a legtöbb, ameddig el tudunk menni, az, hogy mi egy Transzilvániát tudunk kimondani, de magyarul azt is Erdélynek hívják. Tovább nem tudunk. Arra kérem tehát Önöket, hogy ne tévesszük el, ne engedjük magunkat megtéveszteni, háború van, energiaválság, gazdasági válság meg háborús infláció, és mindez paravánt húz a szemünk elé, paravánt húz közénk és a gender, illetve a migráció kérdése közé. De valójában ezeken a kérdéseken fordul meg a jövő. Ez a nagy történelmi csata, amit vívunk: demográfia, migráció, gender. És a bal-jobb harcnak is pontosan ez a tétje. Nem említek baráti országot, csak utalok rá. Van olyan ország, ahol nyert a baloldal, első intézkedései között volt, hogy lebontották a kerítést, és a második intézkedés volt, hogy az összes gendeszabályt, az azonos neműek házasságán túl még a gyerekek örökbefogadásához való jogot is elismerték. Ne tévesszenek meg bennünket a friss konfliktusok, a jövőnk ezeken a kérdéseken fordul meg.

Hogyan tudunk védekezni? Először is úgy, hogy elszánjuk magunkat. Utána pedig szövetségeseket keresünk. A V4-nek ez adta a jelentőségét. Tehát a visegrádi négyeknek az utób-

bi időben a nagy jelentőségét az adta, hogy ezekben a kérdésekben egységesen tudunk felvonulni. Az a helyzet, hogy a poszt-nyugatiak nem véletlenül tettek meg mindent, hogy szétbontsák a visegrádi négyet. Ráadásul beesett a háború, ami megrázta a V4-együttműködésnek tengelyét adó lengyel–magyar együttműködést. A lengyelek meg a magyarok stratégiai érdeke a háborúval kapcsolatban egybeesik, ők is azt akarják, hogy az oroszok ne jöjjenek közelebb, azt akarják, hogy Ukrajna szuverenitása megmaradjon, és hogy Ukrajnában legyen demokrácia. Mind a ketten pontosan ugyanezt akarjuk, mégis ez a háború elnehezíti a viszonyunkat a barátainkkal, mert ha az észről van szó, akkor az érdekek, amikről beszéltem, beazonosítható módon egybeesnek. A baj a szívvel van. A magyar–lengyel kapcsolatokban szívprobléma van. Mi ugyanis úgy látjuk, hogy ez a háború két szláv nép háborúja, amiből mi ki akarunk maradni, a lengyelek meg úgy vannak vele, hogy ők benne vannak, ez az ő háborújuk, ezt ők már szinte vívják. És ebben az ügyben, mivel ez szívkérdés, nem tudunk egymással dülőre jutni, át kell tehát menteni az ész segítségével a lengyel–magyar barátságból és stratégiai szövetségből mindent, amit lehet, a háború utáni időkre. Most persze itt vannak még a szlovák és a cseh barátaink, de ott kormányváltások történtek, és ott ma a poszt-nyugati világot részesítik előnyben, nem vállalják a konfliktusokat Brüsszellel, jó pontokat gyűjtenek. Az én véleményem szerint ez olyan, mint amikor az ember beköti a lovait egy égő istállóba. Sok sikert hozzá!

Negyedik kérdés, ami ezután következik, a háború kérdése. Minden háborút sokfajta nézőpontból lehet szemlélni, de minden háború elsődleges szempontja az a tény, hogy az anyák siratják a gyerekeiket, a gyerekek pedig elveszítik a szüleiket. Ez a megközelítés minden mást felül kell írjon, még a politikában is. Ez a magyar kormány számára azt jelenti, hogy az a legfőbb kötelességünk, hogy magyar szülő és magyar gyerek ne kerüljön ilyen helyzetbe. Itt említem meg, hogy vannak országok, amelyek bírálják bennünket, mert nem vagyunk eléggé elkötelezettek az ukránok mellett szerintük, de ők messze vannak, és ők legfeljebb pénzügyi vagy fegyver-

támogatást adnak, de mi, magyarok vagyunk az egyetlenek az ukránokon kívül, akik ma meghalnak abban a háborúban. A mi nyilvántartásunk szerint eddig 86 magyar ember halt meg abban a háborúban. És ez egy egészen más nézőpont. Csak mi, magyarok adtunk vért abban a háborúban, a bennünket kritizálók nem. Ezért Magyarországnak joga van szomszédos országgént azt mondani, hogy a béke az egyetlen megoldás az emberéletek megmentésében, a háborús infláció és a háborús gazdasági válság egyetlen ellen-szere is egyben.

Hogyan fogunk gondolkodni a jövőben erről a háborúról? Fenn fogjuk tartani azt a véleményünket, hogy ez nem a mi háborúnk. Magyarország NATO-tag, és a kiindulópontunk az, hogy a NATO sokkal erősebb, mint Oroszország, ezért Oroszország soha nem fogja megtámadni a NATO-t. Az a mondat, hogy majd Ukrajnánál nem állnak meg, egy gyenge, de érthető ukrán propagandamondat, amit én megértek, mert az ő céljuk, hogy bevonjanak bennünket, minél több országot vonjanak be a saját oldalukon ebbe a háborúba, de ez a mondat nélkülöz minden reális alapot. Ugyanakkor, mivel NATO-tagok vagyunk, és ki akarunk maradni ebből a háborúból, kényessé vált a helyzetünk, mert a NATO és az Európai Unió úgy döntött, hogy bár nem válnak harcoló félle, de fegyvert szállítanak, és súlyos gazdasági szankciókat vetnek ki, és ha tetszik, ha nem, ez azt jelenti, hogy itt de facto – de jure nem, de facto – részesévé váltak ennek a konfliktusnak. Na, most abban a veszélyes helyzetben vannak, vagyunk, hogy úgy kell valahogyan segíteniük de facto részes félként az ukránokat, hogy a moszkvai hatalom ezt ne érezze úgy, Moszkva szemében ez ne váljon egy olyan helyzetté, hogy mi, a NATO és az Európai Unió formális hadviselő felekké válunk. Itt egyensúlyoz mindennap óriási kockázatokat vállalva az Európai Unió és a NATO.

Mivel sok mindent lehet olvasni a háborúról, ha van még figyelmük, akkor mondanék néhány szót arról, hogy végül is hogy lett ez a háború, mi ennek az oka. Persze azt mindenki tudja, Oroszország megtámadta Ukrajnát. Ez történt. Most nézzük, mi volt ennek az oka? Megemlítve azt a problémát, hogy ha az ember valamit megért, onnan már csak egy lépés, hogy el is fogadja.

De nagyon fontos, hogy erkölcsileg különbséget tegyünk egy dolog megértése és egy dolog elfogadása között. Konkrétan ez azt jelenti, hogy fontos, hogy megértsük, hogy mit miért tettek az oroszok, de ebből nem következik, hogy ha megértettük, akkor elfogadjuk azt, amit tettek. Az oroszok egy nagyon világos biztonsági igényt fogalmaztak meg, a diplomáciában ritka módon ezt még le is írták, és elküldték az amerikaiaknak is, és elküldték a NATO-nak is. Ahol leírták, hogy azt követelik, hogy Ukrajna soha ne legyen tagja a NATO-nak, ezt mondja ki Ukrajna, és biztosítsa efelől maga a NATO is Oroszországot, és vállaljuk, hogy soha nem helyezünk el olyan fegyvereket Ukrajna területén, amelyekkel el lehet érni Oroszország területét. A nyugatiak ezt az ajánlatot elutasították, tárgyalni sem voltak róla hajlandók. Azt mondták, hogy a NATO egy „open door policy”, vagyis nyitva van az ajtaja, bárki jelentkezhet, és majd mi eldöntjük, hogy akarjuk-e őket felvenni, vagy nem. Ez a visszautasítás pedig azt a következményt váltotta ki, hogy ma az oroszok fegyverrel akarnak érvényt szerezni azoknak a biztonsági igényeiknek, amelyeket korábban tárgyalás útján akartak elérni. Azt kell mondanom, hogyha szerencsésebbek lettünk volna egy kicsit, és az Amerikai Egyesült Államok elnökét ebben a döntő órában Donald Trumpnak hívják, és sikerült volna meggyőznünk korábban Angela Merkelt, hogy ne távozzon, és Donald Trump lett volna az amerikai elnök, Angela Merkel pedig a német kancellár, akkor ez a háború sohasem robban ki. De nem volt szerencsénk, ezért most benne vagyunk ebben a háborúban.

Ebben a háborúban a nyugati stratégia négy pillérré épül. Ez egy papíron észszerű stratégia, talán még számok is vannak mögötte. Az első, hogy Ukrajna nem egyedül, hanem angolszász kiképzőkkel és NATO-fegyverekkel háborút nyerhet Oroszország ellen. Ez volt az első állítás. A második stratégiai állításunk, hogy a szankciók le fogják gyengíteni Oroszországot, és destabilizálják a moszkvai vezetést. A harmadik stratégiai elem az volt, hogy a szankciók gazdasági következményeit, amelyek bennünket is elérnek majd, képesek leszünk kezelni, vagyis nekik fáj jobban, és nekünk kevésbé. S a negyedik stratégiai megfontolás az volt, hogy a világ felsorakozik majd mögöttünk, hiszen nekünk van iga-

zunk. E remek stratégia következtében azonban úgy áll a helyzet, hogy ma egy olyan kocsiiban ülünk, amelynek mind a négy kereke defektet kapott. Teljesen nyilvánvaló, hogy a háborút így nem lehet megnyerni. Az ukránok sosem nyerne a háborút Oroszország ellen amerikai kiképzőtisztekkel meg fegyverekkel. Egész egyszerűen azért, mert az orosz hadseregnek aszimmetrikus fölénye van. A második tény, amivel szembesülnünk kell, hogy a szankciók nem billentik meg Moszkvát. A harmadik, hogy Európa bajban van, gazdasági bajban, de politikaiban is, és dominóként dőlnek meg a kormányok. Csak a háború óta megdőlt a brit, az olasz, a bolgár meg az ész. És hol van még az ősz? A nagy áremelkedés júniusban következett be, amikor duplájára ment föl az energia ára. Ennek a hatásai az emberek életében, amelyek elégedetlenséget szülnek, még csak most fognak megérkezni, és már elvesztettünk négy kormányt. És végezetül a világ nemhogy nincs velünk, demonstratíván nincs velünk. Tehát az amerikaiaknak az a képessége, hogy kiválasztják a gonosz birodalmát, ahogy ők mondják, és fölszólítják a világot, hogy álljon a történelem jó oldalára – bennünket kicsit zavar, hogy a kommunisták is mindig ezt mondták –, mindenki álljon a világ és a történelem jó oldalára, és akkor a világ majd ennek engedelmeskedik, amely képesség egyébként korábban megvolt az amerikaiak oldalán, megszűnt. A világ nagy része demonstratíván nem áll oda: kínaiak, indiaiak, brazilok, Dél-Afrika, az arab világ, Afrika. Nagy része egész egyszerűen nem hajlandó ebben a háborúban részt venni, és nem is azért, mert szerintem nem ott van az igazság, ahol a nyugatiak állnak, hanem azért, mert számára a világ nemcsak ebből a háborúból áll, hanem megvan a saját problémái, amelyekkel ő birkózik, és amelyeket meg akar oldani. Könnyen lehet, hogy ez a háború lesz az, amely demonstratíván véget vet annak a nyugati fölénynek, amely különböző eszközökkel képes volt egy-egy kiszemelt kérdésben világegységet létrehozni valakikkel szemben. Ez a korszak ér véget, ezt a politika bükkfanyelvén úgy mondják, hogy most egy multipoláris világrend kopogtat az ajtónkon.

S ha a háborúról beszélünk, akkor csak, hogy stílszerű legyek, egy fontos kérdés van: stógyélaty? Van az a probléma, hogy Magyarország

hadserege összemérve a többiekével nem tűnik méretesnek. Van az a probléma, hogy a magyar GDP összevetve, mondjuk, a nagy európai országok és az USA nemzeti össztermékével, szintén szerénynek mondható. Tehát lehet, hogy mi átlátjuk a helyzetet, remek megfontolásaink is vannak a háborúról, van tisztánlátásunk, stratégiai javaslatunk, de tudják, a háború kérdésében ez vajmi keveset számít, mert a háború erőjáték. Annak a szava dönt, aki erősebb. Azt az illúziót nem érdemes Magyarországnak dédelgetnie, hogy majd mi remek tanácsokkal képesek leszünk befolyásolni a háborús eseményeket és a Nyugat stratégiáját. Ennek ellenére minden vitában becsületbeli kérdésnek tartom, és morális kérdésnek is: meg kell próbálni elmondani az álláspontunkat, és megpróbáljuk rávenni a nyugatiakat, hogy üres győzelmi jelentések helyett dolgozzanak ki egy új stratégiát. Ha mind a négy kereke defektet kapott az autónak, akkor kereket kell cserélni, négyet. Új stratégiára van szükség, amelynek a középpontjában, a célkeresztjében nem a háború megnyerése, hanem a béketárgyalás és egy jó békeajánlat megfogalmazása kellene hogy szerepeljen. Azt kell mondanom, hogy az Európai Uniónak nem az a dolga most, hogy képes beszéddel éljek, hogy az oroszok vagy az ukránok oldalára álljon, hanem hogy Oroszország és Ukrajna közé álljon. Ez kellene hogy egy új stratégia lényege legyen.

Mi fog történni? Az oroszok régi nyelvet beszélnek. Tehát amikor hallgatjuk őket, akkor olyan, minthogyha a múlt hangjait hallanánk: a gesztusrendszer, a kategóriák, a szavak. Ha Lavrov urat hallgatom, olyan, mint amit harminc meg negyven éve hallhattunk, de az nem azt jelenti, hogy nincs értelme annak, amit mondanak. Annak értelme van, és érdemes is komolyan venni. Most például két napja azt mondta Oroszország hivatalos képviselője, hogy addig fognak előrenyomulni Ukrajnában, amíg olyan távolra nem kerül a front, ahonnan már az ukránok kezén lévő fegyverekkel nem lehet belőni Oroszország területére, vagyis minél modernebb fegyvereket szállít a NATO az ukránoknak, az oroszok annál távolabbra fogják kitolni a frontvonalat, mert ők egy katonanép, amely csak biztonságban gondolkodik, és csak az érdekli, hogy Ukrajna területéről ne érhesse őt katonai támadás. Úgyhogy

ebben a pillanatban amit csinálunk, az a háború meghosszabbítását segíti elő, ha akarjuk, ha nem. Ez pedig azt jelenti, és érdemes megbarátkoznunk azzal a gondolattal, hogy orosz–ukrán béketárgyalás nem lesz. Aki erre vár, hiába vár. Oroszország biztonsági garanciákat akar, ezért a háborút csak orosz–amerikai tárgyalások tudják lezárni. Amíg nem lesz orosz–amerikai tárgyalás, addig nem lesz béke sem. Felvethetnék, hogy de itt vagyunk mi, európaiak, de sajnos, Barátaim, azt kell mondanom, hogy mi, európaiak a dolgok befolyásolására eljátszottuk az esélyünket. Eljátszottuk 2014 után, amikor az első konfliktusból, a krími háborúban létrejött első minszki megállapodásból kihagytuk az amerikaiakat, és helyette német–francia garanciával egy minszki megállapodást értünk el, amit végre kellett volna hajtani. De sajnos mi, európaiak, illetve a bennünket képviselők, a németek és a franciák ezt nem tudták kikényszeríteni, ezért az oroszok nem is velünk akarnak most már tárgyalni, hanem azzal, aki ki is tudja kényszeríteni Ukrajnával szemben azt, amiről megállapodnak. Úgyhogy az a helyzet, hogy a II. világháború után ismét ott találja magát Európa, hogy a legfontosabb biztonsági kérdésben, annak eldöntésében nem neki lesz szava, hanem megint az amerikaiaknak és az oroszoknak.

Itt nyitnék egy megjegyzést, mert most lehet, ebből a nézőpontból lehet jól érzékelni, hogy micsoda veszélyt jelent az Európai Uniónak az a javaslata, hogy alakítsuk át a tagállamok külpolitikai döntéshozatali rendszerét és a mostani rendszert, amelyben minden külpolitikai döntést csak egyhangúan lehet meghozni, ezt úgy változtassuk meg, hogy egyszerű többséggel is lehessen közös európai külpolitikát csinálni. A magyar történelmi tapasztalatok szerint, ha egy országra rákényszerítenek egy külpolitikát, amit ő nem akar, még ha kétharmados aránnyal is kell azt megszavazni az unióban, azt egész egyszerűen imperializmusnak kell nevezni. Az az érv pedig, hogy másképp Európa nem tud világpolitikai tényezővé válni, ismét egy szemfényvesztés. Európa azért nem tud világpolitikai tényezővé válni, mert a saját háza táján, a saját hátsó udvaraiban sem tud rendet tartani. Itt a legjobb példa az orosz–ukrán háború. Ezt kéne megoldani, de tudok mondani más példákat is. Minszket ki kellett volna kényszeríteni. A horvátokat kicselezik

Boszniában. Bonyolult kérdés, csak szeretném, ha tudnák, hogy a horvátok, akik Boszniában élnek, és jog szerint megválaszthatnák a vezetőjüket, őket a bosnyákok kicselezik, és valójában a bosnyákok választják meg – kihasználva a választási törvény kiskapuit – a horvátokat. A horvátok felszólalnak ebben az ügyben minden tanácsülésen, mi, magyarok összes fegyverünkkel támogatjuk őket, de az unió ezt a problémát nem képes megoldani. Vagy itt van a saját határvédelem problémája. Nem világpolitikai tényezőnek kéne lenni. Az ambíciószintnek az is megfelelő, ha az unió a saját határait meg tudná védeni, de nem tudja, sőt szegény Salvinit, aki megpróbálta, bíróság elé viszik, és börtönbe akarják zárni. Vagy itt van a Balkán bővítése: Görögország uniós tag, Magyarország uniós tag, a kettő között ott egy nagy fekete lyuk, a Balkán. Amelyet be kéne emelnie az unióknak geopolitikai és gazdasági okokból egyaránt a saját világába, nem képes rá. Tehát Európának nem világpolitikai szerepre kell törekednie, hanem azt a szerény célt kéne kitűznie és megvalósítania, hogy a saját háza táján felmerülő külpolitikai kérdéseket képes legyen elrendezni.

Demográfia, migráció, gender, háború. Az ötödik nagy kihíváscsomag, amellyel szembenézünk, az energia és a gazdaság kérdése. Bonyolult kérdés. Ilyenkor az a legjobb, ha az ember visszamegy a kályhához, mint az elhibázott tánclépések után kell, és újrakezdi az egészet, mármint újrakezdi megérteni a helyzetet, és a legegyszerűbb kérdéseket teszi fel. A legegyszerűbb kérdés úgy hangzik: ki jár jól ezzel a háborúval? A válasz az, hogy az jár jól, akinek van saját energiaforrása. Jól járnak az oroszok, ott úgy kalkuláltunk, rosszul, hogy azt gondoltuk, hogyha nem vesszük meg az oroszoktól az energiaforrásaikat, akkor nekik kevesebb bevételük lesz, ami egy tévedés, mert a bevételt nemcsak az eladott mennyiség, hanem annak az ára határozza meg. És ma az a helyzet, hogy az oroszok kevesebb energiát adnak el, de sokkal több a bevételük. Tehát jól járnak az oroszok. Az Európai Unió importja Oroszországból ugyan csökkent 23 százalékkal, de a Gazprom bevételei kétszeresére nőttek ugyanezen idő alatt. Jól jártak a kínaiak. A kínaiak korábban ki voltak szolgáltatva az ara-

boknak az energiaforrás tekintetében, az összes energiaforrást a világnak abból a zónájából szereztek be. De most, hogy az oroszoktól mi nem veszünk, az orosz energiaforrásokat átereltük Kínába, úgyhogy Kína megszüntette az energiafüggőségét. És persze jól járnak a nagy amerikai cégek. Összegyűjtöttem ezt; az Exxonnak a profitja 2022-ben kétszeresére nőtt, a Chevroné négyszeresére nőtt, a ConocoPhillipsé pedig hatszorosára nőtt. Tudjuk, ki jár jól gazdaságilag. Ki jár rosszul? Rosszul jár az Európai Unió, mert az energiadeficitje, a kivitele és a behozatala, illetve azok értéke közötti különbség háromszorosára nőtt, és most 189 milliárd mínuszon áll.

Hogyan érint ez bennünket? A legfontosabb kérdés vagy kérdéskör, amit úgy nevezünk meg, hogy rezsicsökkentés. Mi a rezsicsökkentés jövője Magyarországon? Tegnap meghallgattam az RMDSZ főnökét, és megértettem, hogy hogyan csinálják ezt itt, Romániában, mármint hogy hogyan próbálnak segíteni az embereknek, hogy talpon tudjanak maradni ilyen energiaárak mellett is. Ugye, Magyarországon mi ezt másképpen csináljuk. Magyarországon még a 2010-es évek elején vezettünk be egy rendszert, ami véleményem szerint egy hatalmas politikai tett, és nagyon komoly társadalompolitikai eredmény. Ugyanis már látható volt 2010-ben is, hogy ahhoz képest, amennyi jövedelemmel rendelkeznek a családok, nagyon magas az energia ára, ha azt piaci alapon számítjuk ki, és ezért a megkeresett jövedelmük nagy részét elviszi a létfenntartási költség, vagyis a rezszi. Ezért bevezettünk egy rendszert, és függetlenül attól, hogy a piacon éppen mennyibe került az energia, egy beállított áron garantáltuk mindenkinek a gázt, a villanyt és a távfűtést is. És a piaci ár magasabb volt, mint a beállított rezsziár, a különbözetet a költségvetésből a kormány állta. Ez volt a magyar rendszer. Ez jól is működött tíz évig. A probléma most az, hogy a háború ezt a rendszert kibillentette, ugyanis háborús energiaárak vannak. A feladat az, hogy valahogyan megvédjük a rezsicsökkentést. Most úgy látom, hogy ez sikerülni is fog, abban a formában, hogy az átlagfogyasztásig továbbra is mindenkinél megmarad a korábbi ár. Romániában nem így van. Magyarországon mindenkinél az átlagfogyasztásig megmarad a korábban csökkentett ár, ha előlött fogyaszt, ott viszont már egy piaci árat kell

fizetni, aminek a mértékét a napokban közzé tettük. Ha ezt sikerül megtartanunk, és így megvédünk, azt szintén hatalmas politikai tettek és társadalompolitikai eredménynek könyvelhetjük el. Hogy legyen fogalmuk Önöknek a nagyságrendekről, mi változott meg? Ha a 2021-es évet nézem, akkor azt kell mondanom, hogy az az összeg, amit a magyar állam fizetett ki, mert a rezsicsökkentésnek a mértéke kisebb volt, mint a piaci ár: az 296 milliárd forint volt mindent összevéve. 2022-ben, ha a mostani árak maradnak az év végéig, akkor már nem 296 milliárd forintot kell kifizetnünk, hanem 2051 milliárdot, vagyis hétszeres összeget, amit nyilvánvalóan a magyar gazdaság egész egyszerűen így nem bír ki. Ezt kell megoldani. Ezért döntöttünk úgy, hogy az átlagfogyasztást megvédjük, afölött azonban piaci ár van, ezért van az, hogy a nem energetikai, minden típusú beruházást átütemeztünk. Ami nem indult meg, azt nem is indítjuk meg; ami megindult állami beruházás, azt befejezzük, mert torzón semmi nem maradhat. Itt, a határon túl is mindent befejezzük. Aminek a fönntartása pénzt igényel, azt otthon is, meg itt is garantálni fogjuk, de új beruházásokat nem tudunk megindítani, mert nem tudom garantálni sem itt, Önöknek, sem otthon, hogy amit megindítunk most, vajon be tudjuk-e egyáltalán fejezni. S ez felelőtlenség lenne, ezért várni kell.

S végül van még egy feladat: le kell jönni a gázzal, az áram sokkal kisebb terhet jelent Magyarországnak, mert van atomerőművünk, meg van szolárenergiánk is. Ha át tudjuk terelni a fogyasztást gázzal másra, mondjuk, áramra vagy biomasszára – így kell modernül hívni a fát –, akkor az a teher, amely bennünket nyomaszt, csökkeni fog. Ez a költségvetés mostani tervei mellett tartható, kivitelezhető feladat.

Következő gond, ami itt a gazdaság területén előttünk áll, a recesszió. Így kell elegánsan mondani, ha azt akarjuk jelezni, hogy a gazdaság teljesítménye a következő évben kisebb lesz, mint az előző évben volt. Egész Európát a recesszió réme gyötri. Magyarországon ez ráadásul kiegészül még azzal is, hogy mivel nekünk forintunk van, amikor a dollár-euró árfolyam megváltozik, vagyis a dollár erősödik, az automatikusan azonnal a forint gyengüléséhez vezet. S ha pont egy olyan korszakban vagyunk, amikor a dollár fo-

lyamatosan erősödik az euróval szemben, vagy legalábbis tartja azt a magas szintet, amit elért, ez automatikusan magával hozza a forint gyengülését. Plusz még itt van az a kérdés, hogy a következő évben kisebb lesz-e a gazdaság teljesítménye, mint az idei évben. S az elfogadott költségvetésben szereplő előrejelzés szerint ez nem így lesz, hanem nőni fogunk. A probléma az, hogy közben mindenhol Európában vagy legalábbis az európai országok nagy részében bizonyos, hogy visszaesés lesz, és ez politikai destabilizálást okoz majd. Ugye, a régi görögök azt mondták, hogy a világnak két állapota van: valamikor a világ rendezett, ezt úgy hívják, hogy kozmosz, és van, amikor rendezetlen, ezt úgy hívják, hogy káosz. S ma az európai gazdaság efelé tart. A dilemma, amivel nekünk, magyaroknak meg kell küzdenünk, s ehhez kell megtalálnunk a megfajuló kulcsot, úgy hangzik: van egy globális recesszió, lehetséges-e lokális kivétel? S a következő két évre azt tűztük ki célul, hogy Magyarország egy globális válság idején lokális kivétel legyen. Ambiciózus cél!

Ez azt is jelenti, hogy hiába szeretnénk a megnyert választás után egyben látni a négy évet, amely előttünk van, ez nem lehetséges, mert ez a négy kétszer két évből áll. Van az első két év: 2022 és 2024 között. 2024-ben van Amerikában elnökválasztás, és akkor jön el szerintem először igazán komolyan a béke lehetősége, és utána jön a 2024 és 2026 közötti két év. Különböző terv kell az első két évre, és különböző terv a másodikra. Sikerülhet-e lokális kivétellel tenni Magyarországot? Sikerülhet, a kulcsszó úgy hangzik, hogy kimaradunk. Tehát Magyarországnak akkor sikerül gazdasági értelemben megőrizni a sikereit, ha kimaradunk a háborúból, ha kimaradunk a migrációból, kimaradunk a genderbolondériából, kimaradunk a globális adóból – idő híján most hosszan erről nem beszélek, de ezt is ránk akarják kényszeríteni –, és ki kell maradnunk az európai általános recesszióból.

Jó hír, hogy 2010-ben ez sikerült. Jó hír, hogy 2020-ban is sikerült, a Covid-járvány idején. Minden válságból erősebben jöttünk ki, mint ahogy belementünk. 2020-ban is az történt, hogy kanyarban előztünk, Görögországnak és Portugáliának az egy főre jutó gazdasági teljesítményét megelőztük válság idején. A baj az, hogy miköz-

ben kanyarban előzünk, kaptunk egy jópofa ónos esőt, és most itt kell valahogyan pályán tartani a járgányunkat.

Fontosnak tartom, hogy a siker érdekében, az új helyzethez igazodóan, különösen nemcsak politikai, hanem gazdasági értelemben is minden fontos szereplővel képesek legyünk új megállapodásokat kötni. Új megállapodást kell kötni az Európai Unióval. Ezek a pénzügyi tárgyalások zajlanak, meg fogunk egyezni. Most szépen, kézen fogva, együtt elmegyünk a falig, megállunk, egymás felé fordulunk, megöleljük egymást, megegyezünk. Egy új megállapodást kell kötni az oroszokkal. Új megállapodást kell kötnie Magyarországnak az oroszokkal, új megállapodást kell kötnie Magyarországnak a kínaiakkal, és aztán egy új megállapodást kell kötnie az Egyesült Államokkal is, a republikánusokkal könnyebb lehet, mint a mostani demokratákkal. S ha ezt sikerül megoldanunk, mindenkivel meg tudunk állapodni úgy, ahogy a nemzeti érdekeink megkívánják, akkor vissza tudunk kapaszkodni 2024-ben a régi növekedési és fejlődési pályára.

Végül azt kell mondanom, hogy közben itt az évszámokkal zsonglőrködve ne felejtjük el, hogy azért valójában 2030-ra gyúrunk. Most ugyan sok mindenről beszéltem, és most a magyar kormányzás leginkább a kínai artistákra emlékeztet, akik egyszerre húsz tényért pörgetnek, és egyiknek sem szabad leesnie. Körülbelül ez az a feladat, amit meg kell oldanunk, de közben nem szabad elveszíteni, hogy a tényérok pörgetésén túl a mi gondolkodásunkban a legfontosabb horizont, időhatár 2030 környéke. A mi elemzéseink szerint ekkorra fognak felhalmozódni és feszítőerőt jelentve megsokszorozódni a nyugati világ problémái. Lesz egy nagyon komoly válság az Egyesült Államokban. Ha már az előbb ajánlottam ezt a francia szerzőt, mindenkinek ajánlom a Friedman nevű amerikai elemzőnek a könyvét, magyarul is megjelent: a „Vihar a csönd előtt” címet viseli, és ő ütemezi nagyjából a különböző kihívásokat, amelyekkel az USA-nak meg kell kínlódnia, és amelyek a tetőpontjukat 2030 környékén fogják elérni. De valahogy ebben az idősávban jelentkezik majd az euró-zóna összes problémája is, aminek a lényege, hogy a Dél és az Észak fejlődési pályái eltérnek egymástól, a Dél el van adósodva, ezt az Északnak kell finan-

szírozni, de ez egy olyan feszültséget okoz, ami egy idő után, ha csak a déliek nem reformálják meg magukat északi módon, nem lesz fönntartható. Márpedig nem sok hajlandóságot mutatnak arra, hogy hirtelen kultúrát váltsanak, ezért a déli országok államadóssága a 120-150-180 százalékos magasságban van. És ekkor, 2030 környékén lesznek az unión belül új politikai erőviszonyok, mert a közép-európaiak, akikkel úgy bánnak, ahogy – ezt nem kell ecsetelnem –, mi, közép-európaiak ekkortájt leszünk nettó befizetők. Tehát eljön az a pillanat, amikor a gyorsabb, hozzájuk képest gyorsabb fejlődés miatt Magyarország összességében nem pénzt kap az uniótól, hanem oda be fog fizetni. Többet fizet be, mint amit kap. A csehek nagyon közel vannak már ehhez. Ha a lengyelek így fejlődnek, ahogy látjuk, hamarosan ők is ott lesznek 2030 környékén, és valahol ott leszünk mi is ekkortájt. Ez azt jelenti, hogy új erőviszonyok vannak: aki fizet, az rendeli a zenét. Ez meg fogja változtatni a mi viszonyunkat is, új helyzetet fog teremteni a mi számunkra is az Európai Unión belül. Vagyis, kedves Barátaim, ekkortájt, 2030 környékén kell csúcspontban lennünk. Akkor kell majd az erő. Diplomáciai, gazdasági, katonai és szellemi erő is.

És végül megfogadva Zsolt tanácsát, most már csak azokat a tényezőket sorolom föl, amelyek segítik Magyarországot abban, hogy lokális kivétellé tegyenek bennünket egy globális recesszió idején.

Az első, hogy nekünk még megvan a határvédelmünk.

A második, hogy családalapú a társadalmunk, ami egy komoly energiát és motivációt garantáló körülmény.

Éppen most csináljuk a nagy hadiipari fejlesztéseinket és a hadsereg fejlesztését.

Diverzifikáljuk az energiaforrásainkat. Zárójel: amit az unió akar, az nem diverzifikálás. A diverzifikálás azt jelenti, hogy nem vagy kiszolgáltatva, mert különböző helyekről szerezhetsz be energiát. Amit ők csinálnak, az szankció, aminek az a célja, hogy valahonnan ne szerezhess be. Ez egy egészen másik történet. Mi nem akarjuk, hogy Oroszországból ne szerezhessünk be, mi azt akarjuk megakadályozni, hogy csak onnan szerezhessünk be.

Ötödik esélyünk a technológiai váltás kihasználása. Ha elég gyorsak vagyunk, a technológiai váltásokon mindig nyerhetünk. Itt van például az elektromos autóknak a példája. Hatalmas akkumulátorberuházásokat csinálunk Magyarországon, és mi leszünk pillanatokon belül a világ harmadik legnagyobb, nem százalékban, abszolútértékben harmadik legnagyobb akkumulátorgyártója és az ötödik legnagyobb exportőre a világon. Vannak tehát ezek a rések, ahova be tudunk menni.

A külföldi tőkebeáramlás: ez a hatodik nagy esélyünk. Keletről, Nyugatról is jön a tőke. 2019-ben vagy talán 2020-ban már Dél-Korea hozta a legtöbb befektetést, a rákövetkező évben Kína, és ebben az évben ismét Korea, miközben a németek beruházásai is mennek tovább. Tegnap jelentették be az új Mercedes-gyár építését, az egymilliárd eurós beruházás. Tranzitország vagyunk, és tranzitgazdaság is akarunk maradni, ahol azt a megjegyzést kell tennem, hogy ha a világ blokkosodik, és kettévágják megint Keletre és Nyugatra, akkor mi nem egy találkozási hely leszünk, egy tranzitország, nem egy találkozási hely, átjáró, érintkezés, ami mind a Kelet, mind a Nyugat előnyeit ötvözi, hanem ha blokkosodás van, akkor mi valaminek a széle leszünk, a perifériája. És akkor nem egy virágzó Magyarországnak lesz, hanem egy Rejtő Jenő-féle poros, előretolt helyőrség lesz Magyarországból. Ezért minden blokkosodást nekünk elleneznünk kell. A tranzitország és tranzitgazdaság csak így hoz hasznot.

Következő, nyolcadik lehetőségünk a politikai stabilitás, hiszen kétharmadunk van, kétharmados kormányt nem lehet földönteni, nincsenek koalíciós vitáink, merthogy nincs koalíciónk. Sőt, az elmúlt időszakban, tán Önök erre kevésbé figyeltek, de levezényeltünk egy nemzedékváltást is a nemzeti oldalon. Most tegyük zárójelbe azt a körülményt, hogy a magam korabeliek Nyugaton ilyenkor kezdik el a politikai pályafutásukat. Ez Magyarországon másképp van, én már éppen ki-fele megyek. És gondoskodni kell arról, hogy az utánunk következő nemzedéknek is meglegyen a nemzetileg, érzelmileg ugyanúgy elkötelezett vezetése, mint amit mi adtunk Magyarországnak, ezért végrehajtottunk szép csöndben egy nemzedékváltást is, aminek a szimbóluma, hogy a

magamfajta, mindjárt hatvanas miniszterelnökkel szemben vagy mellett egy 44 esztendő, háromgyermekes családanya a köztársasági elnökünk. És ha ránéznek a kormányra, akkor a kormányban negyvenes éveiket, esetenként annak elejét taposó minisztereket látnak, akik húsz-harminc évig lesznek képesek vezetést biztosítani Magyarországnak számára. Persze a nemzedékváltás sosem könnyű, mert nem mindegy, hogy az újak kirúgnak-e a hámból, vagy húzzák a szekeret. Akik kirúgnak a hámból, azokat a cirkuszi mutatványos sátorban kell fölléptetni, akik meg húzzák a szekeret, azokat pedig be kell vonni a politikai döntéshozatalba.

A sikeres lokáliskivétel-stratégiának a kilencedik, esélyt adó pontja: a szellemi alapok. Mert Magyarországnak még megvan a nemzeti gondolata, megvan a nemzeti érzésvilága, megvan a kultúrája, egy komplett magyar világ leírására alkalmas nyelve.

S végül a tizedik dolog, ami esélyt ad a sikerre, én úgy hívom, hogy ambíció. Magyarországnak

van ambíciója. Magyarországnak közösségi, sőt nemzeti ambíciója van. Nemzeti, sőt európai ambíciója is van. Ezért nekünk a most következő nehéz időszakban, hogy megőrizzük a nemzeti ambícióinkat, együtt kell maradnunk. Együtt kell maradnia az anyaországnak, és együtt kell maradnia Erdélynek és a többi magyarok lakta területnek a Kárpát-medencében. És ez az ambíció, kedves Barátaim, ez fűt bennünket, ez hajt bennünket, ez a mi üzemanyagunk. Az a megfontolás, hogy mi mindig többet adunk a világnak, mint amit kaptunk, hogy mindig többet vettek el tőlünk, mint amit nekünk adtak, hogy nekünk rendezetlen számláink vannak, hogy mi jobbak, szorgalmasabbak és tehetségesebbek vagyunk annál, mint ahol most tartunk, és ahogy élünk, és az a tény, hogy a világ nekünk tartozik, és ezt a tartozást be akarjuk és be is fogjuk valsalni. Ez a legerősebb ambíciónk.

Köszönöm, hogy meghallgattak. Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!

Család (La Bresse, Franciaország)